

Arrest

nr.140 794 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 3 november 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 november 2014 wordt aan de verzoekende partijen het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt :

“ BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw, (De heer)

(..)

+ minderjarig kind:

(..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is zij (hij) het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar (hem) werd betekend op 31.05.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar (hem) betekend op 31.05.2013. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij (hij) dus terugkeren naar haar (zijn) land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar (hem) betekend op 31.05.2013."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op. Zij meent dat verzoekende partijen geen belang hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissingen nu deze werden afgegeven in het kader van een gebonden bevoegdheid.

2.2. Gelet op de inhoud van de middelen evenwel inzake de opgeworpen onbevoegdheid van de steller van de akte en inzake de elektronische handtekening, dringt evenwel een bespreking zich op. Om die reden wordt de exceptie verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : delegatiebesluit).

Verzoekende partijen betogen als volgt :

« De beslissing m.b.t. de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet werd genomen door een administratief assistent, nl. éne W. G..

Art. 6 van het Delegatiebesluit stelt evenwel dat voor de toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet enkel delegatie wordt verleend aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal de functie van attaché uitoefenen.

Deze bevoegdheid kan eventueel ook worden overgedragen aan een administratief assistent, doch, in dat geval dient een schrijven dat gedateerd en ondertekend is door de Directeur-Generaal voor te liggen waarin de genoemde administratief assistent met naam en toenaam wordt aangeduid.

Uit het dossier blijkt niet dat dhr. G. op zulke schrijven wordt aangeduid, en dat aan hem de bevoegdheid voor de toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet werd gedelegeerd.

Volledigheidshalve herneemt verzoeker hier de betreffende bepaling:

Art. 6.§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de

toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 7°, en tweede lid; [4 artikel 7, tweede tot vijfde lid]4; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; [1 artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en § 3;]1 artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid; [1 artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid;]1 artikel 13, §§ 2bis tot 5; artikel 18, § 2; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; [4 artikel 27; artikel

28]4; artikel 29, tweede lid; artikel 41ter; [1 artikel 42, § 1, tweede lid, eerste zin;]1 artikel 42bis, § 1, eerste zin; [1 artikel 42ter, § 1, eerste en derde lid;]1 [1 artikel 42quater, § 1, eerste en derde lid;]1 artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; [3 ...]3; artikel 49, § 1, 6°, § 2, eerste lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; [4 artikel 51/5, §§ 1 en 2, en § 3, tweede tot vierde lid]4; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; [6 ...]6 artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; [6 artikel 52/3, § 1, eerste lid, en § 2]6; artikel 53bis; [3 artikel 54, § 1, eerste lid;]3 artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; [2 artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23;]2 [5 artikel 61/27, § 1, eerste en tweede lid, § 2, eerste lid en § 5; artikel 61/30, § 1 en § 2;]5 artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; [4 artikel 74/5, § 1, § 3, eerste lid, en § 4, 2°]4; artikel 74/6, §§ 1,1bis, en § 2, alinea 1er; artikel 74/7; [3 artikel 74/11, § 1, tweede lid]3.

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt. [2 § 3. ...]2

In zoverre de Minister c.q. de Staatssecretaris in gebreke blijft aan te tonen dat de bevoegdheid uitdrukkelijk en specifiek aan de betrokken administratief assistent werd gedelegeerd, dient de beslissing vernietigd. »

3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissingen de bevelen om het grondgebied te verlaten betreffen van 3 november 2014 en geenszins – zoals de verzoekende partijen onterecht voorhouden – een weigeringsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zodat hun betoog aangaande de bevoegdheid van de steller van de akte volledig feitelijke grondslag mist.

In zoverre verzoekende partijen toch ook de bevoegdheid van W.G. wensen te betwisten ten aanzien van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad op hetgeen volgt.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de bestreden beslissingen getroffen werd door W.G., administratief assistent in zijn verklaarde hoedanigheid van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. De vraag stelt zich of de betrokkene in deze hoedanigheid bevoegd is om een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid en 74/14 van de vreemdelingenwet te treffen.

3.3. De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan moet rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet. Onbevoegdheid doet zich dan ook voor als een administratief orgaan handelt wanneer het daartoe niet rechtstreeks of onrechtstreeks door de Grondwet of door de wet is gemachtigd, of nog als het een gebied betreedt dat aan zijn bemoeiing niet is overgelaten. Samengevat kan gesteld worden dat een administratieve rechtshandeling pas wettig is wanneer zij van het wettelijk aangewezen orgaan uitgaat en dat er sprake is van onbevoegdheid wanneer aan deze vereiste niet is voldaan (A. WIRTGEN, “Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder”, Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld. Deze overheid kan de aan haar wettelijk verleende bevoegdheid enkel delegeren indien dit haar uitdrukkelijk wordt toegestaan. Die delegatie moet in voorkomend geval nauwkeurig omschreven zijn en moet ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt. Voor de wettigheid van een delegatie van bevoegdheden door een bepaalde overheid is dus in de eerste plaats vereist dat een zodanige delegatie is toegestaan

door de regelgever die de betrokken bevoegdheid aan de bedoelde overheid heeft opgedragen (cf. A. VRANCKX, Plaatsvervangende en delegatie van overheidsbevoegdheid, RW, 1961-1962, 2383-2394; RvS 16 november 1999, nr. 83.494; RvS 3 maart 2008, nr. 180.340).

Het nagaan of een administratieve rechtshandeling getroffen werd door een daartoe bevoegd orgaan is een kwestie die de openbare orde raakt, die zo nodig ambtshalve door de Raad dient opgeworpen en bekeken te worden.

3.4. De Raad dient vast te stellen dat ingevolge artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet, de "Minister" c.q. staatssecretaris bevoegd is beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te treffen. Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, "Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht", Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, "Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux", Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de vreemdelingenwet.

3.5. Artikel 8 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : Delegatiebesluit), luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

« Art. 8. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 7, eerste lid; artikel 8bis, § 2, eerste lid; [1 artikel 10, § 2, zesde lid;]1 [1 artikel 10ter, § 2, tweede lid, tweede zin, en derde lid, en § 2bis;]1 [en § 2ter, tweede lid]4; artikel 11, § 2, alinéa 3; [1 artikel 12bis, § 2, vierde lid, tweede zin, en vijfde lid, § 3, vierde lid, [3bis, tweede lid,]4 en § 6, tweede lid;]1; artikel 13, § 6, tweede lid; artikel 14, eerste lid; artikel 15, tweede lid; artikel 17, § 2, vierde lid; artikel 30bis, §§ 3 en 6; artikel 39/69, § 3; artikel 39/79, § 2, eerste lid; artikel 41, vierde lid; artikel 41bis, tweede lid; [1 artikel 42, § 1, tweede lid, tweede zin, en § 4, tweede lid;]1 artikel 42bis, § 1, tweede zin; artikel 42ter, § 3; artikel 42quater, § 5; artikel 42quinquies, § 5 en § 6, derde lid; artikel 42octies, § 2, eerste lid; artikel 43, tweede en derde lid; artikel 51/3, § 3; artikel 51/4, § 2, derde lid; artikel 51/5, § 3, eerste lid; [artikel 51/8, eerste en tweede lid]5; artikel 51/10, eerste en derde lid; [artikel 52/3, § 1, tweede en derde lid]5; artikel 57/8, tweede lid; artikel 57/31, tweede lid; artikel 57/35, § 1, tweede lid; artikel 57/36, § 2, drie en vierde lid; artikel 58; artikel 61, § 1, tweede tot vierde lid; artikel 61/7, § 3, tweede lid, en § 5; artikel 61/11; artikel 61/12, zesde lid [2 ; artikel 61/15; artikel 61/16; artikel 61/18; artikel 61/19; artikel 61/20, tweede lid; artikel 61/21; artikel 61/24]2; [artikel 61/29, § 4, tweede lid; artikel 61/30, § 3;]4 [3 artikel 74/8, § 1, tweede lid; artikel 74/12, § 6; artikel 74/14; artikel 74/15, § 1; artikel 74/16; artikel 74/17, § 1 en § 2, eerste lid tot derde lid]3.

3.6. Hieruit volgt dat de administratief-assistent in kwestie wel degelijk bevoegd was om een beslissing zoals deze *in casu* te nemen. Het betoog van verzoekende partijen is niet dienstig.

3.7. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.8. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen het volgende aan :

« De beslissing bevat geen geldige handtekening

In casu dient vastgesteld dat de bestreden beslissing geen authentieke handtekening bevat, doch enkel een ingescande handtekening.

Verzoeker is gekend met de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens dewelke de geldigheid van een gescande handtekening kan worden aanvaard, met verwijzing naar de Wet van 9 juli 2001.

De rechtspraak van de Raad zou gevolgd kunnen worden in de hypothese dat een handtekening zou vastgehecht zijn aan of logisch geassocieerd zou zijn met andere elektronische gegevens, aangezien enkel dan de Wet van 9 juli 2001 toepassing vindt.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar de definities in art. 1 van de Wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen, de elektronisch aangetekende zending en certificatediensten:

“ 1° " elektronische handtekening " : gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.
2° " geavanceerde elektronische handtekening " : elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet :

(...)

De wet van 9 juli 2001 viseert m.a.w. enkel de geldigheid van de elektronische handtekening te bepalen wanneer deze handtekening vastgehecht of logisch geassocieerd is met andere elektronische gegevens (bijv. in één e-mail)

In casu is de handtekening van de administratief evenwel niet vastgehecht aan noch is zij logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens; de beslissing is immers gematerialiseerd op papier en op schrift gesteld, zodat de beslissing – na haar fysieke afdruk- bezwaarlijk nog als een louter “elektronisch gegeven” kan worden beschouwd.

Dit is een onbetwistbaar gegeven, dat fundamenteel is voor de beoordeling van deze zaak (!).

De Wet van 9 april 2001 vindt geen toepassing op geschriften welke werden afgedrukt en fysiek tastbaar zijn, en het voorwerp kunnen uitmaken van een authentieke handtekening; zij beoogt – logischerwijze- enkel de geldigheid te regelen van handtekening die niet fysiek (authentiek) gesteld kunnen worden in een elektronische omgeving.

DEMIRI - VN141468 VOOR EENSLUIDEND VERKLAARD

De Wet van 9 april 2001 vindt derhalve ook geen toepassing op de geldigheid van de ingescande handtekening van de administratief assistent op de bestreden beslissing, welke immers gematerialiseerd werd door haar afdruk en het voorwerp kan (en behoort) uit te maken van een handgeschreven handtekening.

Wanneer een beslissing wordt afgedrukt (gematerialiseerd op papier), tastbaar is en het voorwerp kan uitmaken van een handtekening door de bevoegde persoon, dient de handtekening handgeschreven en authentiek te zijn.

Er is in die hypothese immers geen enkele reden om af te wijken van het beginsel dat de handtekening op het geschrift authentiek moet zijn.

Dit principe wordt impliciet bevestigd in art. 4 van de Wet van 9 april 2001:

§ 4. Onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht of deze handtekening gerealiseerd wordt door een natuurlijke dan wel door een rechtspersoon.

Uit deze bepaling kan worden afgeleid dat de handgeschreven handtekening het uitgangspunt is, en dat een elektronische handtekening onder welbepaalde voorwaarden hiermee kan worden geassimileerd (enkel wanneer er een vasthechting is of associatie met elektronische gegevens, quod non in casu).

Bij gebreke aan een wettelijke definitie, kan nuttig worden verwezen naar de invulling van de notie “handtekening” door rechtsleer en rechtspraak.

Door het Hof van Cassatie wordt een handtekening beschouwd als “het eigenhandig geschreven teken waarmee de ondertekenaar zich gewoonlijk tegenover derden kenbaar maakt.” (o.a. Cass. 7 januari 1955, R.W. 1954-55, 1753, T. Not. 1955, 44, noot, Ann. not. 1955, 305, noot E. DE SMEDT, Pas. 1955, I, 456, noot, Rec. gén. enr. not. 1958, 334, noot, Rev. prat. not. b. 1959, 68)

In casu bevat de beslissing geen “eigenhandig geschreven teken”, doch enkel een ingescand en geplakte handtekening.

P. VAN EECKE weerhoudt niet minder dan tien constitutieve vormkenmerken waaraan een geldige handtekening naar Belgisch recht zou behoren te voldoen.(P. VAN EECKE, de handtekening in het recht, Brussel, Larcier 2004, 109-188.

De handtekening behoort rechtstreeks en manueel (1) te worden aangebracht, door de inscriptie (2) van lettertekens (3) onderaan (4) de originele (5) akte; naast de genoemde objectieve kenmerken, benoemt de auteur evenveel subjectieve vormkenmerken: de handtekening behoort een eigenhandige (6), creatieve (7) en leesbare (8) weergave te zijn van de naam (9) van de ondertekenaar, zoals deze zich gewoonlijk (10) aan derden laat kennen.

In casu werd de handtekening op de bestreden beslissing nièt manueel aangebracht, noch rechtstreeks, noch door inscriptie, noch eigenhandig, noch creatief.

De bestreden beslissing bevat m.a.w. geen geldige handtekening, zodat, bij gebreke aan geldige handtekening, dient vastgesteld dat de bestreden beslissing op ongeldige wijze is tot stand gekomen, en om die reden dien vernietigd te worden.

Het kan overigens niet worden begrepen waarom het voor een administratief assistent of attaché onoverkomelijk zou zijn om eigenhandig en manueel door inscriptie deze handtekening te plaatsen; het hardnekkige verzet tegen het normale gebruik om op een op papier gesteld document een manuele en eigenhandig geplaatste handtekening te plaatsen, kan maar moeilijk worden begrepen »

3.9. Er kan worden opgemerkt dat de bewering van verzoekende partijen dat de handtekening op de bestreden beslissingen, aangezien deze ingescand werd en niet vastgehecht is of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, niet kan worden beschouwd als een handtekening in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2001 geen steun vindt in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het *“de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt”* en *“dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening”* (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Daarenboven moet er worden benadrukt dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissingen is aangebracht al dan niet een elektronische handtekening is in de zin van voormelde wetsbepaling, een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. Verzoekende partijen tonen niet aan dat enig ander persoon dan de administratief assistent W.G., wiens ingescande handtekening op de bestreden beslissingen is aangebracht, deze handtekening kan plaatsen en dus beschikt over de hiertoe vereiste paswoorden of logins. Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissingen niet zouden zijn genomen door een daartoe bevoegd ambtenaar. Hun toelichting dat het Hof van Cassatie in de jaren vijftig van de vorige eeuw – dus op een ogenblik dat de mogelijkheden zoals deze nu bestaan om gegevens in te scannen en elektronisch te versturen nog niet aanwezig waren – een handtekening als een eigenhandig geschreven teken omschreef, leidt evenmin tot de conclusie dat de bestreden beslissingen niet rechtsgeldig zijn ondertekend. De auteur van deze beslissingen heeft immers via een code *“zijn eigenhandig geschreven teken”* dat eerder werd ingescand op deze beslissingen aangebracht. Verweerder is voorts niet gebonden door de zienswijze van bepaalde auteurs omtrent de wijze waarop een handtekening door een ambtenaar op een bestuurlijke beslissing zou dienen te worden geplaatst en het feit dat verweerder een bepaalde rechtsleer niet volgt, laat de Raad niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen door enige onwettigheid zijn aangetast.

3.10. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER